

РЕШЕНИЕ

№ 4139

гр. София, 10.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в публично заседание на 10.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6716** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба В. № 17285 от 14.09.2010 година, по описа на Административен съд – С. град, подадена от П. И. Д. от Г. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № * от 25.03.2010 г., поправен Ревизионен акт № 1029257/07.06.2010 г. за поправка на ревизионен акт, издадени от М П Б, на длъжност главен инспектор по приходите П. ТД на Н. С., потвърден с Решение № 1010/12.07.2010 г. на директора на Д. Обжалване и управление на изпълнението (О.) - С., П. ЦУ на НА.

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта му, с която е установено задължение по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 4695,77лв. и лихва в размер на 1626,77 лв., на основание чл. 91, ал.1 от ЗДДС, вр. чл. 13, ал.2 от ЗДДС. В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че ревизионният акт е необоснован и незаконосъобразен по основание, поради неправилно приложение на Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС). Жалбоподателят излага подробни аргументи, че за времето от 28.03.2007 г. до въвеждането на автомобила в Република Б същият е изминал повече от 7 200 км. на територията на У и други страни от ЕС. Позовавайки се на обстоятелството, че е пребивавал в Будапеща, Унгария в качеството си на служител на Посолството на Република България, счита, че внесенят в страната лек автомобил, регистриран в КАТ на 28.08.2007 г., не е нов по смисъла на § 1, т. 17, б. „в" от Допълнителните разпоредби на Закона за данък върху добавената стойност /ДР на

ЗДДС/. Изразено е искане за отмяна на ревизионния в обжалваната част. Претендира присъждане на направените във връзка с делото разноски.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и адвокат Х, който поддържа жалбата и направените със същата искания.

Ответникът – Д. на Д. О. – С., П. ЦУ на Н., чрез процесуалния си представител, юрисконсулт Барух оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 907748/27.11.2009 г., издадена от М Г Р на длъжност началник сектор Ревизии в Д. Контрол П. на ТД на Н. С., е възложено извършването на ревизия на П. И. Д. за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 01.03.2007 г. до 30.04.2007 г.

В законоустановения по ДОПК срок е издаден Ревизионен доклад /РД/ № 907748/22.02.2010 г., връчен на лицето на 26.02.2010 г. В срока и по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите на ревизиращия екип, отразени в РД, е подадено Възражение с В. № 19-94-16-17/11.03.2010 г., което не е уважено от органите по приходите, поради съображения, изложени в констатациите на РА.

Ревизията приключва с РА № */25.03.2010 г., издаден от М П Б, на длъжност главен инспектор по приходите П. ТД на Н. С., упълномощен със Заповед № К 907748/26.02.2010 г. от органа възложил ревизията. С Ревизионния акт е определен ДДС за довносяне в размер на 4 695,77 лв. и съответни лихви, в размер на 1 626,77 лв.

Констатирано е, че в Таблица 1 на РА № */25.03.2010 г. е допусната техническа грешка, като задължението е отразено за данъчен период м. 08.2007 г., който е извън обхвата на ревизията. В Таблицата и на ред 6 от стр. 5 на РА лихвата е определена, считано от 15.04.2007 г., но на стр. 3 от РА погрешно е изписано, че се дължи от 15.09.2007 г. На основание чл. 133, ал. 3 от ДОПК е издаден РА № 1029257 от 07.06.2010 г. за поправка на РА № */25.03.2010 г. с който грешките са отстранени.

В хода на ревизията е установено, че с фактура № GT07000276/22.03.2007 г. П. Д. е извършил вътреобщностно придобиване /ВОП/ на ново превозно средство лек автомобил марка Пежо, модел 207, с мощност 65 KW и обем на двигателя 1 400 куб. см. Място на закупуване Б, У. Стойността на автомобила, съгласно издадената фактура е 2 953 000,00 унгарски форинта, съответно легова равностойност 23 478,86 лв. Съгласно свидетелство за регистрация в КАТ от 22.08.2007 г., първоначалната регистрация на автомобила е от дата 28.03.2007 г. Ревизиращият орган е приел, че автомобилът отговаря на определението за „нови превозни средства" по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗДДС и подлежи на облагане с ДДС съгласно чл. 2, т. 3 от ЗДДС. Познавал се е на разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която задълженото лице е било длъжно да декларира ВОП на ново превозно средство в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който данъкът за придобиването или доставката е станал изискуем по реда на чл. 63 или чл. 51. Датата 22.03.2007 г., на която е закупен автомобил е приета като дата на данъчното събитие. Тъй като данъкът не е внесен от задълженото лице, върху данъчна основа, определена по реда на чл. 26, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС в размер на 23 478,86 лв. е начислен ДДС в размер на 4 695,77 лв., ведно със съответните лихви.

РА № */25.03.2010 г., издаден от М П Б, на длъжност главен инспектор по приходите

П. ТД на Н. С. е връчен на П. И. Д. на 16.04.2010 г. и в законоустановения срок е обжалван пред директора на Д. О. – С., П. ЦУ на Н. с жалба В. № 24-П-227/30.04.2010 г. на ТД на Н. – С. град. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и Директора на Д. О. за срок до 14.07.2010 г. На основание чл. 145, ал. 2, т. 2 от ДОПК с писмо В. № 23-22-840/17.05.2010 г. на Д. О. С. жалбоподателят е приложил заверено копие от поръчка за ремонт на автомобила в автосервиз „Триком“ и служебна бележка от същия сервиз, от които е видно, че П. внасянето на автомобила в Б същият е изминал повече от 7 200 км. С писмо В. № 23-22-840/25.05.2010 г. на Д. О. С. е приложено и копие от фактура № JB 7/001476/29.03.2007 г. за регистрация на автомобила в У.

Във връзка с жалбата е постановено Решение № 1010/12.07.2010 г., с което РА е потвърден в обжалваната част. Решението на постановено в рамките на срока, удължен по реда на чл. 156, ал. 7 от ДОПК и от компетентен орган. Решаващият административен орган изцяло е възприел изложените в ревизионния акт мотиви и е обосновал извод за законосъобразност на оспорения акт.

Решение № 1010/12.07.2010 г. на директора на Д. О. – С. е връчено на П. Д. на 23.07.2010 г. Жалбата срещу потвърдения с решението РА № */25.03.2010 г. е подадена чрез административния орган на 04.08.2010 г., в рамките на законоустановения в разпоредбата на чл. 156, ал. 1 от ДОПК 14-дневен срок.

П. така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и от лице, което притежава процесуална легитимация - адресат на оспорения акт, с който се определят задължения. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

РА № */25.03.2010 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118 ал. 2 ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Н. в кръга на определените му правомощия съгласно Заповед за определяне на компетентен орган № К-907748/26.02.2010 г., издадена от органа възложил ревизията. Последният е оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 11, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗНАП и по силата на Заповед № РД-01-131/22.03.2007 г., издадена от директора на ТД на Н. – С. град и Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г., издадена от директора на ТД на Н. – С..

РА е издаден в предвидената в закона писмена форма и съдържа изискуемите, съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 1 от ДОПК реквизити. П. издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Спорът между страните е относно определяне на датата на възникване на данъчното събитие, както и дали процесният автомобил, придобит от П. Д. може да бъде подведен под дефиницията за „нови превозни средства“ по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗДДС към датата на възникване на данъчното събитие и съответно дали подлежи на облагане пореда на чл. 2, т. 3 от ЗДДС.

Съгласно чл. 2, т. 3 от ЗДДС, с данък върху добавената стойност се облага всяко възмездно вътреобщностно придобиване (ВОП) на нови превозни средства с място на изпълнение на територията на страната. На основание чл. 13, ал. 2 от ЗДДС за ВОП се счита и придобиването на ново превозно средство, което се изпраща или транспортира

до територията на страната от територията на друга държава членка, независимо дали доставчикът е данъчно задължено лице за целите на ДДС

Разпоредбите на чл. 168, ал. 1 от ЗДДС и чл. 101 от Правилника за прилагане на Закона за данък върху добавената стойност /ППЗДДС/ регламентират, че всяко нерегистрирано по този закон лице, което извърши ВОП на ново превозно средство по чл. 13, ал. 2 от закона или извърши инцидентна вътреобщностна доставка на ново превозно средство по смисъла на чл. 7, ал. 2 от същия закон, е длъжно да го декларира в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който данъкът за придобиването или доставката е станал изискуем по чл. 63 или 51 от ЗДДС. Декларирането се извършва с подаването на декларация в териториалната Д. на Националната агенция за приходите, където лицето е регистрирано или подлежи на регистрация по ДОПК, съгласно изискванията на чл. 168, ал. 2 от ДОПК. Съгласно ал. 3 на същата разпоредба декларацията по предходната алинея се подава по образец, определен с ППЗДДС. Дължимият данък се внася по реда и в сроковете по чл. 91, ал. 4 от ДОПК.

Дефиниция на понятието „нови превозни средства“ е дадено в § 1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС. Съгласно т. "в" такива са моторни превозни средства с обем на двигателя над 48 куб. см. или с мощност над 7,2 киловата, предназначени за превоз на пътници или товари, за които е налице едно от следните условия: аа/ към датата на възникване на данъчното събитие за доставката им не са изминали повече 6 месеца считано от датата на първата им регистрация, или бб/ към датата на възникване на данъчното събитие за доставката им не са изминали повече от 6 000 км. Видно от редакцията на разпоредбата двата критерия се прилагат алтернативно: ако лек автомобил, който е регистриран за първи път преди по-малко от шест месеца, е изминал повече от 6 000 км., той се приема за „нов“, тъй като от регистрацията му не са изминали 6 месеца. Законовият текст изисква наличието само на едно от тези условия, за да бъде определен един автомобил като ново моторно превозно средство, а не кумулативно наличие и на двете посочени в цитирания текст условия.

В случая е безспорно, че придобитото от жалбоподателя превозно средство е с обем на двигателя 1400 куб.см, което е над 48 куб.см., предназначено е за превоз на пътници, броят на местата е 4+1 и дата на първата му регистрация е 28.03.2007г., отбелязано в издадения министерство на вътрешните работи на Република Б свидетелство за регистрация и видно от представените от жалбоподателя доказателства - фактура № JB 7/001476/29.03.2007 г. за регистрация на автомобила в У. Свидетелството за регистрация е издадено на 22.08.2007г., от което следва, че от момента на първата регистрация на автомобила, до момента, в който автомобилът безспорно е бил въведен на територията на Република Б не са изминали повече от шест месеца. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗДДС данъчното събитие П. вътреобщностно придобиване възниква на датата, на която би възникнало данъчното събитие П. доставка на територията на страната. Предвид разпоредбата на чл. 25, ал.2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Жалбоподателят е придобил процесния автомобил на 22.03.2007г., документирано с фактура №GT 07000276 от 22.03.2007г., което е и датата на данъчното събитие предвид цитираните разпоредби. Първоначалната регистрация на моторното превозно средство е на 28.03.2007г., което е след дата на данъчното събитие. В този смисъл, налице е условието, съгласно

разпоредбата на § 1, т. 17, б. ”в”, предложение аа/, според което придобитият от П. Д. автомобил следва да се третира като нов по смисъла на ЗДДС. Неоснователно е позоваването от страна на жалбоподателя на нормата на чл. 62, ал.1 от ЗДДС. Последната регламентира правила за определяне на мястото на изпълнение на доставката П. ВОП, което място е на територията на страната, когато стоките пристигат и превозът им завършва на територията на страната. В случая е безспорно, че стоката е транспортирана на територията на страната в момент, следващ този на придобиването ѝ, но последното само потвърждава обстоятелството, че мястото на изпълнение е територията на страната. Разпоредбата не обвързва определянето на мястото на изпълнението с определянето на дата на възникване на данъчно събитие. Последната следва от правилата на чл. 63, ал.1-3 от ЗДДС, вр. чл. 25 от ЗДДС и в случая е датата на придобиване на моторното превозно средство. Обстоятелството, че от страна на жалбоподателя е заплатен ДДС в държавата – членка, в която е закупен автомобила не го освобождава от задължението да заплати ДДС, съгласно разпоредбите на ЗДДС. Данъкът П. вътреобщностно придобиване по чл. 13, ал.2 от ЗДДС е дължим по реда на чл. 91 от този закон в Република Б. Недължимо платен е данъкът, заплатен П. покупката на автомобила в У.

Предвид така установените обстоятелства, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. П. този изход на делото и предвид изричната претенция на процесуалния представител на директора на Д. О. – С., П. ЦУ на Н., на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд - С.

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, на П. И. Д. от Г. С., срещу Ревизионен акт /РА/ № * от 25.03.2010 г., поправен с Ревизионен акт № 1029257/07.06.2010 г. за поправка на ревизионен акт, издадени от М П Б, на длъжност главен инспектор по приходите П. ТД на Н. С., потвърден с Решение № 1010/12.07.2010 г. на директора на Д. Обжалване и управление на изпълнението (О.) - С., П. ЦУ на НА.

ОСЪЖДА П. И. Д., ЕГН: *, с адрес: Г. С., У. Б. Р., Б.2, В.Б, А.11 да заплати на директора на Д. О. – С., П. ЦУ на Н., Г. С., ул А. № 21 разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 502,90 лв. /петстотин и два лв. и 90 ст.). Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б, в 14 дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: